

Arrest

nr. 256 859 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. QUAIRIAT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 maart 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 maart 2015 om internationale bescherming. Op 20 april 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 19 oktober 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 29 december 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 17 februari 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van

inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. X van 22 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 24 november 2017 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. X van 12 september 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 31 januari 2019 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 15 juni 2020 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 december 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Chaharqala in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak.

U kwam België binnen op 1 maart 2015 en u diende op 3 maart 2015 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u minderjarig was. U verklaarde nog dat u in Afghanistan problemen kende met de taliban omdat uw broer voor de Amerikanen werkte. De taliban kwamen naar uw huis en hebben u ongeveer vijftien keer meegenomen. De taliban eisten dat u hen zou vervoegen en gaven u training. Deze problemen deden u Afghanistan verlaten.

Op 20 april 2016 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er (i) geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan, (ii) u niet-doorleefde en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aangehaalde problemen in Afghanistan, (iii) u slechts vage informatie kon geven over de bedreigingen en problemen met de taliban, (iv) u zich met betrekking tot uw medische problemen diende te wenden tot de geëigende procedure en (v) het door uw voogd opgestuurde schoolrapport op geen enkele wijze uw beweringen inzake uw vluchtmotieven raakte en de geloofwaardigheid ervan aldus niet kon herstellen. U diende op 19 mei 2016 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waarbij u ter staving van uw verzoek een kopie neerlegde van drie badges en een foto van uw broer. De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 19 oktober 2016 en volgde daarbij de redenering van het CGVS.

Op 12 januari 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Daarin gaf u aan dat u zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat u last had van stress en hartproblemen en dat uw moeder om het leven kwam bij een aanval door de taliban op uw huis waarbij uw broer werd meegenomen. U gaf ook aan na uw vlucht uit Afghanistan gedurende een jaar in een gevangenis in Iran te hebben verbleven vooraleer u kon doorreizen naar Europa. Op 20 februari 2017 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk, gezien u geen elementen aanbracht die de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw verblijfplaatsen in Afghanistan herstelden. Aan uw verklaringen inzake de dood van uw moeder kon geen geloof worden gehecht aangezien deze volgens uw verklaringen het gevolg zou zijn geweest van de problemen die in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien strookten uw verklaringen over haar dood niet met de inhoud van de documenten die u in dit verband aanbracht. Op 22 juni 2017 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen door de RVV.

Op 24 november 2017 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U haalde aan dat er verschillende fouten werden gemaakt in de behandeling van uw verzoek van 3 maart 2015. Zo zou u nooit gezegd hebben dat u gehuwd was en drie kinderen had. Verder zou uit de documenten met betrekking tot uw scholing blijken dat u drie jaar schoolliep, terwijl in de beslissing vijf tot zes jaar stond aangegeven. U benadrukte vervolgens dat u steeds de waarheid vertelde en beklagde zich erover dat Pakistanen en Iraniërs in België wel een status krijgen als Afghanen. U herhaalde ook nog dat u in

België geïntegreerd bent en originele documenten voorlegde. U wees er ook op dat Daesh (Islamitische Staat, IS) actief is in de provincie Wardak. Op 29 maart 2018 werd dit verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard gezien u uw verzoek steunde op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming en er dan ook geen nieuwe elementen aanwezig waren in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Op 12 september 2018 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen door de RVV.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 31 januari 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat uw problemen nog steeds actueel zijn en het leven in Afghanistan moeilijk is. U verklaarde dat mensen die terugkeren vanuit Europa zullen gedood worden omdat ze het land ontvlucht zijn en omdat ze de wapens niet opnamen. U haalde de algemene veiligheidssituatie in de provincie Wardak aan, verklaarde dat er veel oorlog is in uw land en haalde aan dat kleine kinderen gedood worden. U vervolgde dat er nog naar u gezocht wordt en dat u dit reeds allemaal vertelde. U verwees bovendien naar het feit dat u hier in België een rustig leven leidt en dat u hier werkt en Nederlands spreekt. U haalde tot slot aan dat u het bij elke negatieve beslissing moeilijker kreeg en dat u mentale problemen begon te krijgen.

Op 2 mei 2019 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, gezien er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen over uw herkomst, en evenmin aan de problemen die zich daar volgens uw zeggen zouden hebben voorgedaan. Uit uw bewering dat terugkeerders uit Europa zouden gedood worden kon evenmin een nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien u geen enkel element aanbracht om dit concreet aan te tonen. Uw verwijzing naar uw leven in België hield geen verband met de criteria van de vluchtelingenstatus en evenmin met de definitie van de subsidiaire bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet, en diende op 15 juni 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw verklaringen over uw herkomst uit het district Maydan Shahr in de provincie Wardak. U verklaart dat de taliban u onder dwang zouden inlijven, of gevangen nemen of vermoorden in geval van terugkeer. Nog vreest u gedood te worden door extremisten omwille van uw verblijf in Europa, dat als 'ongelovig' aanzien wordt. Voorts verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in de provincie Wardak en in Kabul. Ter ondersteuning van uw vijfde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: krantenartikelen over de algemene situatie in Afghanistan die u op internet hebt opgezocht, een begeleidende brief van uw advocaat bij uw verzoek, foto's van krantenartikelen over een aanslag in uw dorp, uw Afghaanse geboorteakte, afgegeven op 12 saur 1378 (2 mei 1999), met vertaling, een attest van de dorpsouderen, vermelde datum 7 hout 1397 (26 februari 2019), en enveloppen waarin de geboorteakte en het attest van de dorpsouderen naar u verstuurd zijn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt overigens zelf ook geen bijzondere procedurele noden aan (vragenlijst bijzondere procedurele noden, Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 27 november 2020). Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw dagelijkse bezigheden, over de gronden van uw familie en het bewerken ervan, over de scholing die u zou hebben genoten, en over uw familiaal netwerk. U kon de omgeving van uw dorp niet beschrijven en gaf tegenstrijdige verklaringen over winkels die er zouden zijn. U wist niets over de prijzen in uw regio van herkomst, wist niet aan welke kant van de weg er in Afghanistan gereden wordt, en kon evenmin de houding van uw dorp ten opzichte van de taliban duiden. U wist niet wie er aan de macht was in uw dorp, kende geen talibancommandanten, en ook uw kennis van de Afghaanse feestdagen schoot tekort. Daarnaast was uw geografische kennis van uw regio ook uitermate beperkt, terwijl daarbij rekening gehouden werd met uw toenmalige minderjarigheid. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U houdt immers vol dat u afkomstig bent uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak (verklaring volgend verzoek, DVZ, 27 november 2020, punt 10). Het simpelweg herhalen van iets wat eerder ongeloofwaardig bevonden werd, volstaat echter niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw advocaat haalt wel aan dat u, na uw verblijf in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, ook nog gedurende "lange tijd" in Iran verbleven hebt (zie document 2, groene map). Zelf verklaarde u evenwel tijdens uw tweede verzoek dat u een jaar in Iran verbleef voor uw komst naar Europa (verklaring volgend verzoek, DVZ, 12 januari 2017, punt 19). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van deze verklaring al aan. In uw huidig verzoek verklaart u dan weer dat u uw land omstreeks 1390 (2011-2012) hebt verlaten (verklaring volgend verzoek, DVZ, 27 november 2020, punt 10), zonder daarbij enige uitleg te geven hoe het komt dat u uw vertrek nu enkele jaren vroeger situeert dan voorheen. U rept ook niet over een verblijf in Iran in dit verzoek (verklaring volgend verzoek, DVZ, 27 november 2020, punt 10-23). Hoe dan ook, de verwijzing naar een verblijf in Iran staat u niet met stukken. Bovendien biedt een verblijf van één of enkele jaren in Iran geen verklaring voor de talloze tekortkomingen in uw verklaringen over uw kindertijd in uw beweerde regio van herkomst. Bijgevolg is dit geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofdte aanzienlijk groter maakt.

U legt wel documenten neer waarmee u uw verklaringen over uw herkomst wil ondersteunen. Hierbij moet in eerste instantie benadrukt worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Hoe dan ook doet het vragen rijzen dat u in uw vijfde verzoek om internationale bescherming plots een geboortakte neerlegt die al afgegeven zou zijn in 1378 (1999). Dat u dit document niet eerder liet opsturen door uw familie, doet twijfels rijzen bij de authenticiteit. Bovendien stelt uw advocaat in de begeleidende brief bij uw verzoek dat uw broer hemel en aarde bewogen heeft om dit document te

verkrijgen (zie document 2, groene map), wat erop wijst dat het document recentelijk opgemaakt is en niet opgedoken uit de documenten die uw familie ter beschikking had. Dat strookt dan weer niet met de datum van het document. Het bestaan van dit document strookt ook niet met uw verklaringen uit uw eerste verzoek, toen u stelde geen idee te hebben van uw geboortjaar (CGVS, 15 juli 2015, p. 3). Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat, indien uw geboorte geregistreerd stond bij de Afghaanse overheid, u op de hoogte zou zijn van het jaar waarin u geboren werd. Zelfs al bent u werkelijk geboren in district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, dan nog betekent dit niet dat u daar jarenlang zou hebben gewoond voor uw komst naar Europa. De geboorteakte herstelt de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw herkomst dus niet.

Het attest van de dorpsouderen is evenmin bewijskrachtig genoeg om de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit de provincie Maidan Wardak om te buigen. Naast het gegeven dat de bewijswaarde van zowat alle Afghaanse documenten laag is, blijkt dat het attest de datum 7 hout 1397 (26 februari 2019) vermeldt. Deze vrij recente afgiftedatum wijst erop dat dit document louter is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Nog wordt u zelf aangeduid als de aanvrager van het attest, wat mag verbazen, gezien u zich op de vermelde datum al enkele jaren in Europa bevond. Ook dit element tast de bewijswaarde van het document aan.

Uit de enveloppen die u neerlegt kan hoogstens afgeleid worden dat u post ontving uit Afghanistan. Dat staat niet ter discussie, maar ondersteunt uw verklaringen over uw herkomst uit de provincie Maidan Wardak niet.

De overige documenten die u neerlegt ondersteunen uw verklaringen over uw afkomst evenmin. De krantenartikelen over de algemene situatie in Afghanistan die u op internet hebt opgezocht hebben immers geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Ook uit de foto's van krantenartikelen over een aanslag in uw beweerde dorp van herkomst kan niet worden afgeleid dat u werkelijk uit dit dorp afkomstig bent en er tot uw komst naar Europa zou hebben gewoond. Het loutere gegeven dat iemand u informatie over net dit dorp opstuurt, volstaat niet om aannemelijk te maken dat u een inwoner was van dit dorp. U kan immers specifiek om deze informatie hebben gevraagd.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: Protocol van 31 januari 1967), van het hoorrecht, zoals gewaarborgd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft theoretische toelichting bij een aantal beginselen die hij *in casu* geschonden acht.

Vervolgens laat verzoeker over zijn herkomst het volgende gelden:

“Het Commissariaat-Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat vooreerst dient benadrukt te worden dat het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak.

Om deze stelling kracht bij te stellen motiveert het CGVS dat verzoeker op dat ogenblik bijvoorbeeld zijn dorp niet kon beschrijven, tegenstrijdige verklaringen over winkels aflegde over winkels die er zouden zijn, dat hij niets wist over de prijzen in de regio en ook geen talibancommandanten zou kennen.

Verzoeker is erg gegriefd deze motivering van het CGVS te lezen!

Uit de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat het Commissariaat-Generaal geen enkele rekening houdt met het feit dat verzoeker op het ogenblik van het eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig was én bovendien naderhand bij het tweede verzoek toegaf te zijn beïnvloed bij het afleggen van deze verklaringen.

Het feit dat het CGVS louter verwijst naar de afgelegde verklaringen bij het eerste verzoek om internationale bescherming om de latere en huidige verklaringen van verzoeker af te wijzen is dan ook bijzonder onredelijk te noemen.

Op deze manier krijgt verzoeker geen eerlijke kans om alsnog geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker gaf immers bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming al toe dat er bepaalde verklaringen onjuist waren geweest en dat hij inderdaad gedurende bepaalde tijd in Iran had verbleven voor zijn komst naar Europa.

Evenwel heeft het CGVS hiernaar nooit eender grondig en zorgvuldig onderzoek gevoerd, doch dat zij zich louter verschuilt achter voorgaande motiveringen, zonder rekening te houden met de bijkomende verklaringen en voorgelegde documenten van de verzoeker.”

Verzoeker vervolgt over de door hem neergelegde documenten:

“De verzoekende partij heeft reeds in zijn voorgaande verzoek om internationale bescherming, verscheidene bewijsstukken voorgelegd met betrekking tot zijn eerder verblijf en herkomst, doch deze werden niet aanvaard, noch door het Commissariaat-Generaal, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op heden bij huidig verzoek is dit opnieuw het geval.

a) Immers, hoewel verzoeker een geboorteakte kon voorleggen, wordt dit opnieuw afgedaan als irrelevant daar dit enkel een geloofwaardig relaas zou kunnen ondersteunen. Dergelijke redenering is evenwel een vicieuze cirkel, waarbij verzoeker geen eerlijke kans wordt geboden zijn verhaal op een degelijke manier te brengen. Na de negatieve beslissing van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dewelke hij deed als minderjarige, heeft verzoeker immers nooit nog een kans gekregen om zijn asielrelaas op een correcte manier weer te geven.

Zo motiveert het CGVS met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte het volgende:

"(...)"

Opnieuw toont deze motivering een absoluut gebrek aan inzicht en redelijk van het CGVS.

Het verkregen document betreft immers een afschrift van een geboorteakte opgemaakt in 1999, het jaar waarin verzoeker ook geboren is. Dit betekent evenwel absoluut niet dat het document zelf werd afgeleverd in 1999, doch louter dat het document een afschrift is van een document opgemaakt in het jaar 1999.

Het CGVS verkiest evenwel om halsstarrig verder in haar eigen zienswijze te geloven, het gedacht omtrent verzoekers herkomst was immers na het eerste verzoek om internationale bescherming al gemaakt, wat verzoeker ook poogt te doen om een begin van bewijs voort te brengen.

b) Verder stelt het CGVS ook dat ook het attest van de dorpsoudsten evenmin bewijskracht genoeg kan zijn omdat de bewijswaarde van zowat alle Afghaanse documenten laag is en dat het attest bovendien werd opgemaakt op 7 hout 1397 (26 februari 2019). Deze 'recente' afgifte datum zou er volgens het CGVS op wijzen dat dit document louter is opgesteld met het oog op het verzoek om internationale bescherming.

Opnieuw is verzoeker ontzettend gegriefd door de motivering van het CGVS, hetwelk elke redelijke kans voor verzoeker om zijn herkomst te bewijzen op deze wijze ontnemt.

Het attest werd uiteraard opgesteld ter ondersteuning van de verklaringen van verzoeker omtrent zijn herkomst, en werd opgestuurd doch te laat ontvangen om dienend te kunnen zijn voor de vorige (vierde) aanvraag internationale bescherming.

Verzoeker doet er dus steeds alles aan om bijkomende documenten te verzamelen ter ondersteuning van zijn relaas, doch het CGVS laat na de relevante verklaringen en documenten te onderzoeken en blijft verwijzen naar de verklaringen afgelegd tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming om te stellen dat deze aldus tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker wordt aldus keer op keer gestraft voor de verklaringen die hij als jonge, beïnvloedbare, niet-begeleide minderjarige vreemdeling heeft afgelegd en dient hiervoor te blijven boeten.

In alle voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd er steeds twijfel geuit aan verzoekers nationaliteit uit Afghanistan.

Mede hierom werden stappen ondernomen om een Afghaans paspoort te bekomen, gezien dit het enigste resterende bewijs is dat aantoonde dat de verzoekende partij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit.

Dat dit document zonder pardon van tafel wordt geveegd door het CGVS, is voor verzoekende partij onaanvaardbaar.

c) Echter werd de verzoekende partij ook niet gehoord door het Commissariaat-Generaal, noch in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, noch bij huidige nieuwe aanvraag.

Hierdoor kon de verzoeker ook geen duidelijke verklaringen afleggen met betrekking tot zijn verblijf in Iran en het bekomen zijn geboorteakte en andere documenten.

Verzoeker baseert zich aldus vooreerst op de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), wat het recht om gehoord te worden, beschermd.

Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest, waarin het recht om gehoord te worden is verankerd en erkend is als een algemeen rechtsbeginsel:

"(...)"

Het recht om gehoord te worden in een gerechtelijke of administratieve procedure is dus een essentieel onderdeel van de rechten van de verdediging. Het maakt niet enkel deel uit van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel maar is ook een algemeen beginsel dat op zichzelf staat.

Het recht om gehoord te worden in de administratieve context is dus een beginsel van behoorlijk bestuur dat is ontwikkeld door de Europese en Belgische rechtspraak.

Ook de Raad van State heeft bevestigd dat het hoorrecht een fundamenteel recht inhoudt:

"(...)"

(RvS 26 april 2016, nr. 234.511)

In casu wordt verzoeker volgend verzoek ten gronde geweigerd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 Vw werd ingevoegd bij Wet van 08 mei 2013 tot wijziging van de Vw en opnieuw gewijzigd bij Wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vw en is inwerking getreden op 22/03/2018.

Dit artikel vormt een omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking van de vroegere richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005) en meer bepaald artikel 40.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 Handvest is in casu derhalve van toepassing.

Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel de formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht.

In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd., 2009, blz 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34)

Art 40 lid 2 van Richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorafgaande asielaanvraag.

Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen.

In dit verband bepaalt artikel 40 lid 3 van Richtlijn 2013/32/EU dat indien uit het in lid 2 bedoelde voorafgaand onderzoek, wordt geconcludeerd dat er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking krachtens Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

Op datum van 24/12/2020 heeft het Commissariaat-Generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk (volgend verzoek) genomen in het kader van het vijfde verzoek om internationale bescherming.

Tegenpartij was van oordeel dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker verstrekte elementen en dit, tot grote verbazing van verzoeker, zonder een persoonlijk onderhoud aan verzoeker te verlenen.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokkene materie beheersen (HvJ, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34).

De Raad dient in casu, luidens deze vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel voorafgaand onderzoek de weigeringsbeslissing van tegenpartij hadden kunnen beïnvloeden

(zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6 die refereert naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest van 10/09/2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 40).

Dat dit in casu wel degelijk het geval is.

Indien de verzoeker persoonlijk gehoord had geweest met betrekking tot zijn verblijf in Iran voor zijn komst naar Europa en het verkrijgen van zijn geboorteakte en andere documenten, had verzoeker hier verklaringen omtrent kunnen formuleren op basis van dewelke het Commissariaat-Generaal vervolgens een geïnformeerde en gefundeerde beslissing had kunnen nemen.

Door verzoeker niet te horen, schendt het CGVS op flagrante wijze het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

d) De Raad moet in het kader van zijn controleopdracht de relevante informatie die de basis vormt van een bestreden beslissing zelf nagaan. Dit betreft bijvoorbeeld de draagwijdte van informatie of elementen op basis waarvan tegenpartij stelt dat iemand (in casu verzoeker) niet van een bepaalde plaats of land afkomstig is.

(Gaëtan de Moffarts, "Vertrouwelijke info, rechten van verdediging en rechterlijke controle door RVV", T. Vreemd., 2013, blz 236)

Overeenkomstig artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, dat de vereisten voor de behandeling van asielverzoeken betreft, dienen "de

lidstaten erop toe te zien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek.

Immers mag het duidelijk zijn dat informatie met betrekking tot de verblijfplaatsen voor de komst naar Europa en het voorleggen van Afghanistan, wel degelijk een nieuw elementen betreffen in de zin van artikel 57/6/2§1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent aldus dat dit zeer concrete specifieke omstandigheden binnen het kader van het hoorrecht zijn die het door tegenpartij individueel voorafgaand onderzoek hadden kunnen beïnvloeden waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop van de administratieve procedure had kunnen (moeten) hebben.

(zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 40)

Verzoeker constateert aldus dat dergelijke onregelmatigheid het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming van tegenpartij een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren.

(zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6)

Verzoeker meent dan ook dat het hoorrecht, zoals gewaarborgd in artikel 41 Handvest, werd geschonden en dus ook artikelen 48/3, 48/4 § 2 Vw, 48/5 § 3 Vw en 57/6/2 Vw want er zijn wél elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer, alsook is er wél duidelijkheid over zijn herkomst.

d) Tenslotte wenst de verzoeker hierbij ook nog op te merken dat reeds in het verleden België werd veroordeeld (en dus het CGVS en de Raad) voor niet de nodige bewijskracht te geven aan voorgelegde documenten in de asielprocedure.

Verzoeker kan hierbij verwijzen naar het arrest Singh e.o. v. België waarin België werd veroordeeld voor een schending van artikel 3 en 13 EVRM omdat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de voorgelegde documenten.

Zo werd het volgende geoordeeld in het arrest van 2 oktober 2012:

"(...)"

Het Commissariaat-Generaal toont in casu onvoldoende aan dat zij een grondig onderzoek hebben gevoerd naar de echtheid van de Afghaanse geboorteakte van de verzoeker.

Meer zelfs, zij stellen louter dat 'daarenboven blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn'.

Nergens verwijst het CGVS naar beschikbare objectieve informatie die hun bewering staakt!

Indien deze redenering van het CGVS dient doorgetrokken te worden, kan elk nationaal identiteitsdocument zonder pardon in twijfel worden getrokken, zonder enige vorm van verweer of verduidelijking aan te brengen.

Mede gelet op het feit dat het principe van het onderzoek van bewijskracht van documenten, ondertussen behoort tot de rechtsleer van de Raad:

"(...)"²

De beoordeling van het arrest van 2 oktober 2012 van Singh e.a. t. België werd later opnieuw door het Hof bevestigd in het arrest M.D. en M.A. t. België uit 2016:

"(...)"³

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk bijkomende elementen heeft kunnen aanbrengen die zijn herkomst en verblijfplaats voor zijn komst naar Europa aannemelijk maken.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 en van artikel 3 van

het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 9 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet evenmin in op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak en deze beslissing en beoordeling door de Raad werd bevestigd en omdat (B) hij thans geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 20 april 2016 heeft besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde herkomst uit en verblijf in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak gelet op (a) het feit dat hij zijn profiel van laaggeschoold plattelandskind niet aannemelijk kan maken, (b) zijn incoherente en ongeloofwaardige verklaringen over zijn familiaal netwerk, (c) zijn niet-aannemelijke beweringen over zijn voorgehouden regio van herkomst, en (d) zijn gebrekkige geografische kennis van zijn voorgehouden regio van herkomst, omdat (ii) hij niet-doorleefde en tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn problemen in Afghanistan met de taliban omdat zijn broer voor de Amerikanen werkte, omdat (iii) hij slechts vage informatie kon geven over de bedreigingen en problemen met de taliban, omdat (iv) hij zich met betrekking tot zijn medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en omdat (v) het door zijn voogd opgestuurde schoolrapport op geen enkele wijze zijn beweringen inzake zijn vluchtmotieven raakt en de geloofwaardigheid ervan aldus niet kan herstellen. De Raad heeft in zijn arrest nr. 176 541 van 19 oktober 2016 deze beslissing en beoordeling bevestigd. Met betrekking tot de drie volgende verzoeken om internationale bescherming die verzoeker indiende oordeelde het CGVS telkenmale dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming op grond van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging in beroep tegen de beslissingen aangaande zijn tweede en derde verzoek, doch deze beroepen werden door de Raad in zijn arresten nrs. 188 814 en 209 222 van respectievelijk 22 juni 2017 en 12 september 2018 verworpen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vijfde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen over zijn herkomst uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak en de problemen die hij daar met de taliban zou hebben gekend. Verzoeker verklaart dat, indien hij zou terugkeren, de taliban hem onder dwang zouden inlijven, ofwel hem gevangen zouden nemen of vermoorden. Nog stelt hij te vrezen dat hij door extremisten zou worden vermoord omwille van zijn verblijf in België, dat als een ongelovig land wordt aanzien. Voorts verwijst hij naar de algemene veiligheidssituatie in zijn voorgehouden herkomstregio en in Kaboel.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure krantenartikels over de algemene situatie in Afghanistan, een begeleidende brief van zijn advocaat bij zijn verzoek, foto's van krantenartikels over een aanslag in zijn dorp, zijn Afghaanse geboorteakte, een attest van de dorpsouderen en de enveloppen waarin voormelde geboorteakte en attest naar hem werden verstuurd neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'documenten').

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn vierde verzoek om internationale bescherming reeds melding maakte van zijn geboorteakte en het attest van de dorpsouderen, hoewel hij er toen nog niet over zou hebben beschikt, en dat de commissaris-generaal hierover in zijn beslissing van 30 april 2019 opmerkte *“dat het vreemd is dat u op 17 april 2019 voor de DVZ verklaarde dat deze stukken pas drie*

tot vier dagen eerder naar u werden opgestuurd (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 17.04.2019, punt 17). Aangezien het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds op 20 april 2016 besloot dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde regio van origine, is het vreemd dat u dergelijke bewijsstukken pas drie jaar later laat opsturen.” (adm. doss., stuk 7, vierde verzoek). Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing en motivering. Door deze stukken thans in het kader van zijn huidig verzoek neer te leggen weerlegt verzoeker de pertinente overwegingen hierover in de beslissing met betrekking tot zijn vorig volgend verzoek niet.

Tevens stelt de Raad vast dat uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken (adm. doss., stuk 5, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017).

Wat betreft de neergelegde geboorteakte wordt in de bestreden beslissing verder terecht als volgt gemotiveerd:

“Hoe dan ook doet het vragen rijzen dat u in uw vijfde verzoek om internationale bescherming plots een geboorteakte neerlegt die al afgegeven zou zijn in 1378 (1999). Dat u dit document niet eerder liet opsturen door uw familie, doet twijfels rijzen bij de authenticiteit. Bovendien stelt uw advocaat in de begeleidende brief bij uw verzoek dat uw broer hemel en aarde bewogen heeft om dit document te verkrijgen (zie document 2, groene map), wat erop wijst dat het document recentelijk opgemaakt is en niet opgedoken uit de documenten die uw familie ter beschikking had. Dat strookt dan weer niet met de datum van het document. Het bestaan van dit document strookt ook niet met uw verklaringen uit uw eerste verzoek, toen u stelde geen idee te hebben van uw geboortjaar (CGVS, 15 juli 2015, p. 3). Redelijkwijze kan immers verwacht worden dat, indien uw geboorte geregistreerd stond bij de Afghaanse overheid, u op de hoogte zou zijn van het jaar waarin u geboren werd. Zelfs al bent u werkelijk geboren in district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, dan nog betekent dit niet dat u daar jarenlang zou hebben gewoond voor uw komst naar Europa. De geboorteakte herstelt de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw herkomst dus niet.”

Dat het door hem verkregen document een afschrift van een geboorteakte opgemaakt in 1999 betreft en zelf niet in 1999 werd afgeleverd, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, is een loutere bewering die door verzoeker niet wordt gestaafd en evenmin steun vindt in de vertaling van dit document (adm. doss., stuk 4, map met ‘documenten’, nr. 4), noch in de verklaringen die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), volgens de welke het gaat om een originele geboorteakte opgesteld op 2 mei 1999 (adm. doss., stuk 6, deel DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 18). Met de kritiek dat *“het CGVS verkiest (...) om halsstarrig verder in haar eigen zienswijze te geloven, het gedacht omtrent verzoekers herkomst was immers na het eerste verzoek om internationale bescherming al gemaakt, wat verzoeker ook poogt te doen om een begin van bewijs voort te brengen”* weerlegt verzoeker niet dat het loutere feit dat hij geboren zou zijn in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak niet betekent dat hij daar ook jarenlang zou hebben gewoond voor zijn komst naar België. Nog daargelaten de relatieve bewijswaarde van dit document, kan verzoekers geboorteakte niet in aanmerking worden genomen als (begin van) bewijs van zijn voorgehouden verblijfssituatie in Afghanistan in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal *in casu* onvoldoende aantoonde een grondig onderzoek te hebben gevoerd naar de echtheid van de Afghaanse geboorteakte van verzoeker, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu* gebeurd, gelet op de hierboven weergegeven pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot het neergelegde attest van de dorpsouderen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bijkomend terecht als volgt:

“Naast het gegeven dat de bewijswaarde van zowat alle Afghaanse documenten laag is, blijkt dat het attest de datum 7 hout 1397 (26 februari 2019) vermeldt. Deze vrij recente afgiftedatum wijst erop dat dit document louter is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Nog wordt u zelf aangeduid als de aanvrager van het attest, wat mag verbazen, gezien u zich op de vermelde datum al enkele jaren in Europa bevond. Ook dit element tast de bewijswaarde van het document aan.”

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat het attest inderdaad werd opgesteld ter ondersteuning van zijn verklaringen over zijn herkomst en dat het werd opgestuurd doch door hem te laat ontvangen om te kunnen dienen voor zijn vorig (vierde) verzoek om internationale bescherming. Aldus weerlegt hij niet dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft, daar het op zijn vraag werd opgesteld op het moment dat hij zich reeds meerdere jaren in België bevond. De Raad stelt bovendien vast dat het een eenvoudige bevestiging betreft van een summier verklaring van verzoeker volgens dewelke *“rebellens van de overheid”* het huis van zijn familie in het dorp Sangerkhel in het district Maidan van de provincie Maidan Wardak hebben vernield en zijn broer hebben bedreigd waardoor zij moesten vluchten (adm. doss., stuk 4, map met ‘documenten’, nr. 5). Hieruit blijkt niet dat verzoekers verklaring door een officiële instantie werd onderzocht, noch biedt dit document enige garantie wat betreft de authenticiteit van de handtekeningen en vingerafdrukken die erop zijn aangebracht. Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan dit attest geen absolute bewijswaarde worden verleend en kan het dus niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verzoekers voorgehouden verblijf in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak en de problemen die hij er zou hebben gekend en waardoor hij er diende te vertrekken.

Met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Uit de enveloppen die u neerlegt kan hoogstens afgeleid worden dat u post ontving uit Afghanistan. Dat staat niet ter discussie, maar ondersteunt uw verklaringen over uw herkomst uit de provincie Maidan Wardak niet.

De overige documenten die u neerlegt ondersteunen uw verklaringen over uw afkomst evenmin. De krantenartikelen over de algemene situatie in Afghanistan die u op internet hebt opgezocht hebben immers geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Ook uit de foto's van krantenartikelen over een aanslag in uw beweerd dorp van herkomst kan niet worden afgeleid dat u werkelijk uit dit dorp afkomstig bent en er tot uw komst naar Europa zou hebben gewoond. Het loutere gegeven dat iemand u informatie over net dit dorp opstuurt, volstaat niet om aannemelijk te maken dat u een inwoner was van dit dorp. U kan immers specifiek om deze informatie hebben gevraagd.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumentatie tegen deze pertinente en terechte motieven, die steun vinden in het administratief dossier en bijgevolg door de Raad worden overgenomen.

De toelichting bij de neergelegde documenten in de begeleidende brief van verzoekers advocaat is niet van aard een ander licht te werpen op de appreciatie hiervan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er in alle voorgaande verzoeken om internationale bescherming steeds twijfel werd geuit aangaande zijn Afghaanse nationaliteit. De Raad stelt vast dat verzoekers Afghaanse nationaliteit *in casu* niet ter discussie staat, doch wel de door hem voorgehouden herkomst uit en verblijf gedurende jaren in het district Maydan Shahr van de provincie Maidan Wardak. Overigens blijkt nergens uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker stappen ondernomen heeft om een Afghaans paspoort te bekomen, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert, noch dat hij dergelijk document daadwerkelijk heeft neergelegd. De kritiek in het verzoekschrift *“dat dit document zonder pardon van tafel wordt geveegd door het CGVS”* mist aldus feitelijke grondslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit en verblijf in het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak. Hierover merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat het eenvoudigweg herhalen van iets wat eerder ongeloofwaardig werd bevonden niet volstaat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Met zijn betoog dat de commissaris-generaal *“geen enkele rekening houdt met het feit dat verzoeker op het ogenblik van het eerste verzoek om internationale bescherming minderjarig was én bovendien naderhand bij het tweede verzoek toegaf te zijn beïnvloed bij het afleggen van deze verklaringen”* uit verzoeker in wezen kritiek op de beoordeling van zijn eerdere verzoeken. Deze kritiek heeft geen betrekking op de nieuwe elementen die hij aanbrengt naar aanleiding van huidig volgend verzoek en is dan ook niet dienstig. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij zijn tweede verzoek al toegaf

dat bepaalde van zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek onjuist waren geweest en dat hij gedurende bepaalde tijd in Iran had verbleven voor zijn komst naar Europa, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing aangaande verzoekers tweede verzoek gemotiveerd heeft waarom verzoekers gewijzigde verklaringen, met name over zijn beweerde verblijf in Iran, zijn geloofwaardigheid met betrekking tot zijn vermeende herkomst uit district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak niet kunnen herstellen. Deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 188 814 van 22 juni 2017 en dient als vaststaand te worden beschouwd behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, *quod non in casu*. Overigens wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt, en door verzoeker niet betwist, dat een verblijf van een of enkele jaren in Iran geen verklaring biedt voor de talloze tekortkomingen in zijn verklaringen over zijn kindertijd in zijn beweerde regio van herkomst.

Verzoeker kan voorts niet dienstig aanvoeren dat de commissaris-generaal nooit eerder een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn voorgehouden herkomst en verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België, in de mate dat zijn kritiek betrekking heeft op elementen die reeds werden beoordeeld in beslissingen met betrekking tot zijn eerdere verzoeken en hij slechts argumenten aanbrengt die hij reeds in het kader van die eerdere verzoeken heeft aangebracht of had kunnen aanbrengen. Nu verzoeker in gebreke blijft elementen of feiten aan te brengen die van aard zijn op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien de elementen of feiten waarvan sprake zouden hebben voorgelegen ten tijde van die eerdere beoordelingen, gaat het niet op te stellen dat de commissaris-generaal "*zich louter verschuilt achter voorgaande motiveringen, zonder rekening te houden met de bijkomende verklaringen en voorgelegde documenten van de verzoeker*". Uit de hoger aangehaalde motieven, die door verzoeker niet worden weerlegd, blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van huidig verzoek.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanklaagt dat hij niet gehoord werd door het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en daardoor geen duidelijke verklaringen kon afleggen met betrekking tot zijn verblijf in Iran, weze herhaald dat de Raad *in casu* niet bevoegd is om zich uit te spreken over kritiek die betrekking heeft op elementen die reeds aan de orde waren ten tijde van eerdere verzoeken en waarvan de basis reeds bestond op het ogenblik van de beoordeling daarvan. Daarbij dient te worden opgemerkt dat niets verzoeker ervan weerhield om met betrekking tot zijn verblijf in Iran nieuwe elementen te doen gelden in het kader van huidig volgend verzoek. Echter stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker thans bij de DVZ met geen woord heeft gerept over een verblijf in Iran (adm. doss., stuk 6, deel DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 10-23). Het verwijt aan het adres van het CGVS dat hij niet persoonlijk gehoord is geweest met betrekking tot zijn verblijf in Iran voor zijn komst naar Europa is derhalve niet ernstig.

Wat betreft verzoekers kritiek dat hij naar aanleiding van huidig verzoek niet gehoord is geweest door het CGVS met betrekking tot de door hem aangebrachte nieuwe elementen, dient vooreerst te worden gewezen op artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de commissaris-generaal geenszins verplicht om verzoeker nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De Raad is niet bevoegd in zoverre verzoeker de wet zelf bekritiseert. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. Verzoeker licht niet toe welke verklaringen hij tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS nog had willen afleggen die van aard zouden zijn geweest dat ze hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Hij maakt ook geenszins aannemelijk dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om specifieke omstandigheden aan te voeren waardoor de besluitvorming van het CGVS een andere afloop kon hebben gehad, nog daargelaten de vaststelling dat hij nalaat in zijn verzoekschrift *in concreto* aan te geven welke specifieke omstandigheden hij dan had willen aanvoeren. Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht ("*audi et alteram partem*") kan niet worden aangenomen.

Het vindt overigens geen steun in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen verwierpt door enkel te verwijzen naar het feit dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak. Het volstaat hier te wijzen op de hoger weergegeven concrete en pertinente motieven met betrekking tot de elementen die verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek heeft aangehaald. Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN